03/07/2019

“Είμαι ο Οσιομάρτυς Ραφαήλ, τα οστά που βρέθηκαν στις Καρυές είναι δικά μου”

/ Ορθόδοξες Προβολές

Στις 03 Ιουλίου η εκκλησία μας εορτάζει την εύρεση του τάφου και των λειψάνων του Αγίου Ιερομάρτυρα Ραφαήλ εν Μυτιλήνη που έγινε το 1959 μ.Χ.

Πάνω από τη Λουτρόπολη της Θερμής, στη Μυτιλήνη, βρίσκεται ο Λόφος των Καρυών, που ονομαζόταν «Παναγία της Καρυάς», ενώ υπήρχαν διάσπαρτες πελεκητές πέτρες και ευωδίαζε ο χώρος αυτός. Οι κάτοικοι άναβαν ένα καντήλι σε έναν πρίνο και έκαναν μια φορά το χρόνο Λειτουργία τη Λαμπροτρίτη, από πατροπαράδοτο έθιμο, χωρίς να γνωρίζουν το γιατί.

Image not found or type unknown

Επίσης ο Λόφος αυτός φέρει από παράδοση και την ονομασία «Καλόγερος». Την

ονομασία αυτή την πήρε από μια υπερφυσική οπτασία. Αμέτρητα αξιόπιστα άτομα, κατά καιρούς, έβλεπαν έναν καλόγερο να περιφέρεται στον τόπο αυτό, πολλές φορές με ένα θυμιατήρι στο χέρι του. Και να χάνεται μέσα σε μια λάμψη.

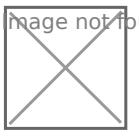

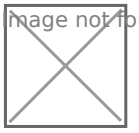

Και δεν ήταν μόνο χριστιανοί που είχαν δει τον καλόγερο αυτόν, αλλά και Τούρκοι ακόμα. Το 1917 Τούρκοι άρχοντες που είχαν ελαιοκτήματα στο Λόφο των Καρυών, είχαν αναθέσει στον αστυνόμο της Θερμής Ευστράτιο Σιταρά να διαλευκάνει με αστυνομική έρευνα το μυστήριο αυτό. Μετά από λίγο διάστημα οι ίδιοι διέκοψαν την έρευνα, διότι ο Αρήφ- Εφέντης δήλωσε ότι ήταν περιττό να συνεχιστεί η έρευνα, γιατί «ιδίοις όμμασι» διαπίστωσαν ότι πρόκειται για οπτασία υπερφυσική.

Στον ιερό αυτό τόπο των Καρυών βρισκόταν και το ελαιόκτημα του Τούρκου άρχοντα Χασάν-Βέη, μέσα στο οποίο υπήρχε ένα ερημοκκλήσι στο όνομα της Παναγίας. Διέθετε μόνο ένα γέρικο πρίνο και ένα σπασμένο μάρμαρο που το χρησιμοποιούσαν ως Αγία Τράπεζα. Οι κάτοικοι της Θερμής από παράδοση συνήθιζαν να ανεβαίνουν κάθε Λαμπροτρίτη και να κάνουν αυτή την πανηγυρική λειτουργία, χωρίς να τους εμποδίζει διόλου ο Τούρκος ιδιοκτήτης του κτήματος. Δεν έπαψαν δε να βλέπουν υπερφυσικά φαινόμενα οι Θερμιώτες και ιδίως ποιμένες που έβοσκαν εκεί κοντά τα κοπάδια τους. Έβλεπαν να καταυγάζεται το εκκλησάκι από ουράνιο φως πολλές φορές και άκουγαν μέσα από αυτό υπερκόσμιες καμπάνες και ψαλμωδίες.

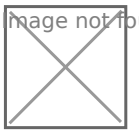

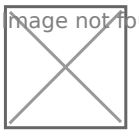

Υπάρχουν πολλές συγκινητικές αφηγήσεις αξιόπιστων ανθρώπων σχετικά με τον ιερό τόπο των Καρυών. Επίσης υπήρχε η παράδοση ότι στον τόπο αυτό ζούσαν

κάποτε καλόγεροι, που τους σκότωσαν οι Τούρκοι, αλλά δεν είναι γνωστό ποια εποχή. Κατ’ άλλους υπήρχε γυναικείο Μοναστήρι πολλά χρόνια πριν από τους καλόγερους που καταστράφηκε από αλλόφυλους. Τόσο λοιπόν η παράδοση, όσο και οι αφηγήσεις εκείνων που είχαν γίνει αυτόπτες μάρτυρες των υπερφυσικών φαινομένων στο Λόφο των Καρυών, έπεισαν τους κατοίκους της Θερμής να αισθάνονται πως ο τόπος αυτός έχει θεϊκή χάρη, είναι ιερός. Μετά τη μικρασιατική καταστροφή, το τούρκικο ελαιόκτημα περιήλθε στην προσφυγική οικογένεια Μαραγκού και για να εκτελέσουν ένα τάξιμο της μητέρας τους Αγγελικής, ζήτησαν την άδεια από το Μητροπολίτη κ. Ιάκωβο για να κτίσουν ένα Εκκλησάκι.

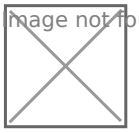

Κατά την εκσκαφή των θεμελίων, στις 3 Ιουλίου 1959, οι εργάτες με επικεφαλής το Δούκα Τσολάκη, βρήκαν μια πέτρα, η οποία, όταν πήγαν να τη βγάλουν, είδαν ότι προχωρούσε καθέτως σε μεγάλο βάθος, σαν να είχε τοποθετηθεί σκόπιμα και τέλος σταματούσε επάνω σε μια πλάκα. Κάτω βρήκαν έναν τάφο, μέσα στον οποίο υπήρχε ανθρώπινος σκελετός που ευωδίαζε, ενώ η κεφαλή ακουμπούσε σε στρογγυλή πέτρα σαν προσκέφαλο. Απείχε όμως έως τριάντα εκατοστά από το σώμα και έλειπε η κάτω σιαγόνα. Στο στόμα υπήρχε κεραμίδι βυζαντινής εποχής, όπου ήταν χαραγμένος ένας Σταυρός. Τα χέρια ήταν σταυρωμένα στο στήθος. Αμέσως ειδοποιήθηκαν ο εφημέριος του χωριού π. Ευθύμιος Τσόλος, η Ιερά Μητρόπολη και ο αρχαιολόγος κ. Χαριτωνίδης, γιατί εκτός από τον τάφο, βρέθηκαν και μερικά εκκλησιαστικά μάρμαρα βυζαντινής εποχής. Ο αρχαιολόγος διαπίστωσε ότι ο χώρος αυτός ήταν αρχαιολογικός και απαγόρευσε να σκάψουν ξανά σε ακτίνα εκατό μέτρων, ούτε ακόμα και τις ρίζες των ελαιοδέντρων.

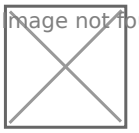

Από την ημέρα της εύρεσης του τάφου του αγνώστου νεκρού, άρχισαν εδώ να συμβαίνουν καταπληκτικά υπερφυσικά φαινόμενα που άφησαν έκπληκτους τους εργάτες. Ο Δούκας Τσολάκης μάζεψε τα οστά και τα τοποθέτησε πρόχειρα μέσα σε ένα σακί. Στην προσπάθειά του όμως να μετακινήσει το σακί με τα οστά, στάθηκε αδύνατο λόγω υπερβολικού βάρους. Ανεξήγητοι κρότοι ακούγονταν μέσα από τα οστά, που ευωδίαζαν θυμίαμα.

Δύο δε από τους εργάτες, ο Λεωνίδας Σιδεράς που κλώτσησε το σακί ένιωσε να μουδιάζει όλο του το πόδι και ο Δούκας Τσολάκης που χωρίς ευλάβεια πήγε να το σηκώσει έμεινε ακίνητο το χέρι του μην μπορώντας να κινήσει το σακί που ήταν ασήκωτο, ως τη στιγμή που σκέφθηκε έντρομος να κάνει το σημείο του Σταυρού. Είχαν προσκαλέσει τον Ιερέα για ένα Τρισάγιο κι εκείνος απάντησε: «Τι να μνημονεύσω, αφού δεν ξέρω ποιος είναι και ποιο είναι το όνομά του;» Τη νύχτα παρουσιάστηκε ο Άγιος στον Ιερέα και σε διάφορα άλλα πρόσωπα και είπε πως ονομάζεται Ραφαήλ και κατάγεται από τη νήσο Ιθάκη. Παρουσιαζόταν σε μικρούς και μεγάλους άνδρες, γυναίκες, παιδιά, ευσεβείς και ασεβείς ακόμα, πότε σαν Ιερωμένος, πότε με άμφια ανωτέρου Κληρικού και πότε σαν απλός Μοναχός. Πολλές φορές την ίδια νύχτα πολλά άτομα, χωρίς να έχουν σχέση μεταξύ τους, έβλεπαν το ίδιο όνειρο. Τους έλεγε: «Είμαι ο Οσιομάρτυς Ραφαήλ, τα οστά που βρέθηκαν στις Καρυές είναι δικά μου. Μαρτύρησα από τους Τούρκους στις 9 Απριλίου 1463. Είμαι ο καλόγερος που έβλεπαν τόσα χρόνια».